

Sygn. akt VIII AKa 373/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Sławomir Machnio

SA – Dariusz Drajewicz

Protokolant: – sekr. sąd. Klaudia Kulbicka

przy udziale prokuratora Andrzeja Jeżyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2024 r. sprawy :

1) M. K. (1) z d. W., urodz. (...) w O., córki K. i Z.,

oskarżonej z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zb. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1.01.2017 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i § 6 k.k.,

2) A. D. (1) (D.), urodz. (...) w W., syna M. i B.,

oskarżonego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zb. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym przed 1.01.2017 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., z art. 284 § 2 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 czerwca 2023 r. sygn. akt VIII K 63/18

I. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej M. K. (1) odnośnie rozstrzygnięcia z punktu 9 sentencji o uniewinnieniu oskarżonej od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie III i w tej części przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej M. K. (1) w ten sposób, że :

a/ w punkcie 4 sentencji na mocy art. 4 § 1 k.k. przyjmuje kwalifikację prawną przestępstwa i podstawę prawną skazania z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r. oraz

przyjmuje za podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1-3 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r.;

b/ uchyla rozstrzygnięcie z punktu 5 sentencji o przypadku równowartości korzyści majątkowej;

c/ w punkcie 7 sentencji uchyla rozstrzygnięcia dotyczące środka karnego ściągnięcia i przypadku równowartości korzyści majątkowej;

d/ na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 8 § 2 k.k.s., art. 20 § 2 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31.12.2016 r. łączy zakazy wymierzone oskarżonej M. K. (1) w punktach 3 i 6 sentencji i orzeka wobec oskarżonej łączny zakaz zajmowania stanowisk członka zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej albo likwidatora w spółkach prawa handlowego na okres 4 (czterech) lat;

III. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. D. (1) w ten sposób, że :

a/ uchyla rozstrzygnięcie z punktu 20 sentencji o wymierzeniu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny;

b/ w punkcie 13 sentencji na mocy art. 4 § 1 k.k. przyjmuje kwalifikację prawną przestępstwa i podstawę prawną skazania z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r. oraz przyjmuje za podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1-3 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r.;

c/ uchyla rozstrzygnięcie o przypadku równowartości korzyści majątkowej z punktu 14 sentencji;

d/ w punkcie 16 sentencji uchyla rozstrzygnięcia dotyczące środka karnego ściągnięcia i przypadku równowartości korzyści majątkowej;

e/ w punkcie 17 sentencji eliminuje z opisu przypisanego czynu sformułowanie „osiągając przy tym znaczną korzyść majątkową”, eliminuje z kwalifikacji prawnej art. 299 § 6 k.k., przyjmuje za podstawę prawną wymiaru kary art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. i obniża wymierzoną karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;

f/ uniewinnia oskarżonego A. D. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie VII i przypisanego w punkcie 18 sentencji;

g/ uchyla rozstrzygnięcie z punktu 19 sentencji o zobowiązaniu do naprawienia szkody;

h/ na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 20 § 2 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31.12.2016 r. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu A. D. (1) w punkcie 10 zaskarżonego wyroku i w punkcie III.e niniejszego wyroku oraz wymierza mu karę łączną 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

i/ na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 8 § 2 k.k.s., art. 20 § 2 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31.12.2016 r. łączy zakazy wymierzone oskarżonemu A. D. (1) w punktach 12 i 15 sentencji i orzeka wobec oskarżonego

łącny zakaz zajmowania stanowisk członka zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej albo likwidatora w spółkach prawa handlowego na okres 7 (siedmiu) lat;

j/ na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31.12.2016 r. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. D. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27.01.2022 r. godz. 14:00 do dnia 29.06.2022 r. godz. 14:00 i od dnia 4.07.2022 r. godz. 14:00 do dnia 26.03.2024 r.;

IV. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części wobec oskarżonej M. K. (1) i wobec oskarżonego A. D. (1);

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonej M. K. (1) kwotę 8.400 (osiem tysięcy czterysta) złotych i przypadające na nią wydatki za postępowanie odwoławcze, a od oskarżonego A. D. (1) kwotę 32.600 (trzydzieści dwa tysiące sześćset) złotych tytułem opłat oraz przypadające na niego wydatki za postępowanie w sprawie w części skazującej, zaś kosztami procesu w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 373/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. VIII K 63/18 z dnia 19.06.2023 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

x oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciele posiłkowi

oskarżyciel prywatny

x obrońcy oskarżonych
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
x na korzyść x na niekorzyść	x w całości co do oskarżonych	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
---	--

Lp.	Zarzut	
1/	<p>I/ Obrońcy osk. M. K. (1) pkt 1.1-1.4 obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia a to :</p> <p>1/ art. 7 w zw. z art. 410 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk przez dokonanie niewszechstronnej analizy materiału dowodowego i dowolną jego ocenę, polegającą na przyjęciu, że M. K.:</p> <p>a/ wprowadzała podrobione dokumenty do systemu księgowego wystawione przez rzekomych kontrahentów „A. H.” sp. z o.o.;</p> <p>b/ sporządzała i przesyłała do III (...) Urzędu Skarbowego w R. deklaracje VAT wykazujące nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym;</p> <p>c/ występowała o zwroty podatku VAT w kwotach 9.200.000 zł, 4.700.000 zł oraz 10.200.000 zł tj. w łącznej kwocie 24.100.000 zł;</p> <p>d/ nakazała M. K. (3) w dniu 29.04.16 r., pełniącej funkcję głównej księgowej w „A. H.” sp. z o.o., cofnięcie złożonej w dniu 8.04.16 r. korekty deklaracji uwzględniającej wyniki kontroli skarbowej;</p> <p>2/ danie wiary zeznaniom świadka M. K. (3) w zakresie polecenia przez oskarżoną temu świadkowi, jako głównej księgowej, cofnięcia dokonanych zgodnie z wynikami kontroli skarbowej, korekt deklaracji VAT za cały okres funkcjonowania „A. H.” sp. z o.o., a zatem przyjęcie, że:</p> <p>a/ oskarżona „musiała wiedzieć”, że uczestniczy w przestępstwie, podczas gdy:</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadne co do A. D.</p> <p>x niezasadne co do M. K.</p>

- zgodnie z umową o podziale kompetencji z 1.09.14 r. zawartej z inicjatywy oskarżonej /k.8558v/, w ramach funkcji w zarządzie „A. H.” sp. z o.o., zakres obowiązków oskarżonej ograniczał się do czynności organizacyjno-technicznych i administracyjnych /k.7617-19/,

- z zeznań M. K. wynika jedynie, że oskarżona poleciła świadkowi złożenie korekt do deklaracji VAT za lata 2013-2015, a zatem nie poleciła świadkowi cofnięcia korekt już złożonych, w sposób mający przywrócić stan sprzeczny z ustaleniami kontroli skarbowej,

- oskarżona nie знаła kontrahentów „A. H.” sp. z o.o. /w tym firm transportowych/, skoro „pozyskiwanie nowych klientów oraz kontakt z obecnymi klientami spółki” stanowił wyłączną kompetencję A. D. /§ 2 lit. c umowy o podziale kompetencji/, a zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonej „kwestie przyjmowania zleceń i ich realizacji pan G. uzgadniał bezpośrednio z A. D., bez mojego udziału” /k.8563v/,

- nadzór nad prowadzeniem księgowości „A. H.” sp. z o.o. stanowił wyłączną kompetencję A. D. /§ 2 lit. b umowy o podziale kompetencji/, który odzwierciedlał rzekome zdarzenia gospodarcze w systemie księgowym – bez udziału oskarżonej;

3/ art. 5 § 2 kpk przez niepowzięcie, a następnie nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonej niedających się usunąć wątpliwości co do:

- znajomości przez oskarżoną kontrahentów „A. H.” sp. z o.o., świadczących usługi transportowe,

- momentu, w którym oskarżona dowiedziała się o możliwych nieprawidłowościach w rozliczaniu podatku VAT, a wobec istnienia w tym zakresie wątpliwości – przyjąć należało wersję dla oskarżonej korzystniejszą;

4/ art. 167 w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 kpk a contrario przez oddalenie wniosków obrońcy o dopuszczenie dowodu z:

a/ przesłuchania S. S., W. P., K. W. (1), mimo iż posiadają oni istotne wiadomości co do czynności kontrolnych z udziałem oskarżonej, zachowania oskarżonej i jej reakcji /stanu emocjonalnego/ na zidentyfikowane nieprawidłowości przez komisarzy skarbowych, podjęcia przez oskarżoną działań mających na celu zbadanie przez biegłego rewidenta sprawozdań finansowych „A. H.” sp. z o.o.,

b/ dokumentów po ich zażądaniu od K. W.: umów o badanie sprawozdań finansowych „A. H.” sp. z o.o. oraz „A. H. Polska” sp. z o.o.

II/ Obrońcy osk. A. D. (1) bez numeracji i pkt 1 obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku a to :

- art. 439 § 1 pkt 8 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 kpk przez skazanie oskarżonego za czyn przypisany w pkt 10 wyroku, za który to został uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia z 12.10.2023 r. /faktycznie z 12.10.2020 r. – uwaga SA/ sygn. V K 262/19;

1/ art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na pominięciu okoliczności

	przemawiających na korzyść oskarżonego.	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>a/ Zarzuty obrońców dotyczą zbliżonych kwestii, a zatem celowe jest ich łączne rozpoznanie.</p> <p>b/ Zarzut obrazy art. 439 § 1 pkt 8 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 kpk zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego A. D. (1) nie jest zasadny. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia z 12.10.2020 r. sygn. V K 262/19 /k.10265-289 t. 51 akt VIII K 244/22/ A. D. został skazany za czyny polegające na posłużeniu się fakturami VAT i wystawieniu określonych faktur VAT - w pkt 1 w dniu 19.04.2013 r., w pkt 2 w dniu 27.11.2015 r., w pkt 3 w okresie od 22.10.2013 r. do 24.01.2014 r., w pkt 4 w okresie od 9.07.2013 r. do 19.12.2013 r. Jednakże dotyczyło to innego podmiotu gospodarczego tj. spółki (...) /wcześniej m.in. „A. H. Polska”/ sp. z o.o., a nie spółki (...) H.” sp. z o.o., o którą chodzi w niniejszej sprawie. Nadto o ile czyny z pkt 3 i 4 zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru w ramach art. 6 § 2 kks, to ich przedmiot był odmienny – w pkt 3 dotyczy składania kwartalnych deklaracji VAT-7D w/w podmiotu II US w W., a pkt 4 dotyczy wystawienia 21 faktur VAT na rzecz (...) SA i innych firm. Czyn z pkt 2 polegał zaś na złożeniu korekty kwartalnej deklaracji VAT-7D w/w podmiotu w III US w R. i także różnił się przedmiotem sprawy. Natomiast czyn przypisany A. D. w zaskarżonym wyroku pkt 10 polegał</p>		

na działaniu w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru, ale składaniu kwartalnych deklaracji dla podatku VAT „A. H.” sp. z o.o. w okresie od 1.09.2013 r. do 30.11.2015 r. do US w M. i III US w R.. Wbrew zdaniu skarżącego, nie można mówić o zachowanej tożsamości czynów z pkt 2, 3 czy 4 wyroku sygn. V K 262/19, które zresztą stanowią 3 odrębne czyny mimo ząębającego się czasowo działania w pkt 3 i 4, i czynu z pkt 10 zaskarżonego wyroku, który stanowi kolejny odrębny czyn popełniony w częściowo pokrywającym się okresie. Przestępstwo z pkt 10 wyroku różni się zamiarem od w/w czynów, niezależnie od tego, że dopuścił się ich oskarżony jako osoba fizyczna. O ile cytowane orzeczenia Sądu Najwyższego z 15.10.2008 r. sygn. IV KK 118/08 i inne nie budzą wątpliwości – zakaz prowadzenia postępowania karnego z art. 17 § 1 pkt 7 kpk zachodzi, kiedy uprzednio zakończone postępowanie co do tej samej osoby pokrywa się z przedmiotem nowego postępowania lub jego przedmiot jest częścią przedmiotu w nowej sprawie, czyli, kiedy chodzi o ten sam czyn zabroniony. Jednakże oczywiste jest, że ten sam sprawca może popełnić 2 lub więcej czyny ciągle nawet w tym samym czasie i zależy to od okoliczności konkretnej sprawy. Wykorzystanie różnych instytucji i instrumentów, zajmowanych stanowisk lub pełnionych funkcji czy podobnych sposobności nie determinuje uznania, że sprawca działał z jednym zamiarem. Nie przemawia za tym wystarczająco podobny schemat działania oskarżonego, wykorzystanie faktur m.in. od (...) sp. z o.o. i pełnienie funkcji członka zarządu powiązanych ze sobą

spółek, przy uwzględnieniu punktu widzenia sprawcy. Ponadto zamiar należy do ustaleń faktycznych i należy wykazać jego istnienie i zakres. W tym wypadku obrońca nie wykazał, aby należało przyjąć ten sam zamiar co do wskazanych czynów i w rezultacie skazanie w pkt 10 wyroku nie narusza prawa materialnego.

c/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. W tej sprawie Sąd Okręgowy poczynił zasadniczo prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonych M. K. (1) i A. D. (1) co do czynów z pkt 1, 4, 10, 13 i 17 sentencji wyroku oraz wysnuł je na podstawie generalnie właściwej oceny dowodów, mając na uwadze treść art. 7 kpk. Oparł się przy tym na całości przedstawionego mu materiału dowodowego i wobec tego w tym zakresie nie naruszył art. 410 kpk.

d/ Chybiony jest zarzut obrońcy M. K. naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania

oskarżonej czy innych osób, a ich istnienie warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść danego oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Ponadto nieprawidłowe jest łączenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać dopiero w następstwie oceny dowodów przeprowadzonej zgodnie z regułami art. 7 kpk. Wtedy dopiero można bowiem stwierdzić, czy wątpliwości, jeśli w ogóle występowały, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulacyjne oraz czy i jakie miały one znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Zarazem w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależy jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia powinny być w takiej sytuacji podnoszone i rozstrzygane na płaszczyźnie zachowania lub przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. To zaś, że w toku postępowania zarysowały się różne wersje przebiegu zdarzenia nie oznacza zaistnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służy bowiem inicjatywa dowodowa oraz ocena przeprowadzonych dowodów

zgodna z art. 7 k.p.k. /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.02.2018 r. sygn. III KK 286/17, lex nr 2559388/.

e/ Natomiast niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym /art. 438 pkt 2 k.p.k./, a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Takiego wpływu obrońca M. K. nie wykazał. Kwestię te przesądza nadto art. 455a kpk, który wyklucza uchylenie wyroku z powodu niespełnienia przez uzasadnienie wymagań z art. 424 kpk. Tak więc ewentualne naruszenie art. 424 kpk z uwagi na błędne odniesienie się do niektórych okoliczności samoistnie nie wpływa na zmianę wyroku.

f/ Nie doszło do obrazy art. 5 § 2, art. 7, art. 410 ani art. 424 kpk czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do przypisanego sprawstwa i winy M. K. (1) i A. D. (1) – za wyjątkiem czynu z pkt 18 wyroku, o czym niżej. Skarżący obrońcy nie wykazali uchybień, które miałyby wpływ na treść wydanego wyroku w pozostałym zakresie. Zatem powyższe zarzuty obrońców, jak też wnioski o umorzenie postępowania, uniewinnienie oskarżonych lub zmianę wyroku co do pozostałych czynów, są w oczywisty sposób bezzasadne.

g/ Odnośnie czynów zarzuconych w pkt I i II oraz przypisanych w pkt 1 i 4 obrońca M. K. (1) nie podważył skutecznie oceny dowodów przeprowadzonej przez

Sąd I instancji. Sąd ten wskazał, w jakiej części i dlaczego dał wiarę oskarżonej a w jakiej jej wyjaśnienia nie są wiarygodne. Okoliczności dotyczące powstania i faktycznego funkcjonowania spółki (...). H.” sp. z o.o., w tym zarządzania nią i dysponowania pieniędzmi przez A. D. (1) - nie budzą wątpliwości. Natomiast nie jest przekonujące negowanie przez M. K. wiedzy o przestępczym procederze w spółce przy wykorzystaniu podrobionych faktur VAT z mechanizmem kompensacji rozliczeń i słusznie uznano taką jej postawę za linię obrony mającą uchronić ją przed odpowiedzialnością karną. Podkreślić trzeba zatrudnienie oskarżonej na stanowiskach członka zarządu, głównej księgowej i dyrektora finansowego spółki, jak też duże kwalifikacje i doświadczenie co do prowadzenia księgowości. Nie mają znaczenia treść pierwszego protokołu pokontrolnego z 2015 r. / kontrola przeprowadzona przez W. P. i S. S. k.10286-339/ ani wypowiedzi kontrolerów i skierowanie oskarżonej do US w R.. Początkowo przecież nie stwierdzono uchybień w dokumentacji, gdyż nie badano, czy kontrahenci rzeczywiście wystawiali faktury – US dokonał zwrotu podatku VAT. Uznać trzeba, że M. K. w pełni współdziałała z A. D. w przestępczej działalności. Zasadnie oparto się na logicznych, szczegółowych i przekonujących zeznaniach M. K. (3), wedle której 29.04.2016 r. oskarżona i A. D. polecieli jej złożenie kolejnych korekt deklaracji VAT do US, przywracających stan pierwotny sprzed korekt deklaracji tzn. cofnięcie korekt – oskarżona przekazała potrzebne do tego dokumenty /k.7499v, 8736 akt

VIII K 244/22/ - niezasadne zarzuty z pkt 1.1.4, 1.2 i 1.2.1 obrońcy oskarżonej. Nie zwalnia M. K. z odpowiedzialności podział czynności z A. D. – treść maila z 21.03.16 r. k. 10220 wskazuje, że oskarżony kontrolował kwoty VAT i kontaktował się z oskarżoną, a nie, że nie miała ona do tego dostępu i że oskarżony działał poza jej wiedzą. Umowa o podział kompetencji z 1.09.2014 r. / k.7670-72 t.39/ świadczy, że zarząd jest 2-osobowy: A. D. występuje jako prezes a M. K. jako członek zarządu spółki (...). H.”, a oskarżona ma m.in. sprawować nadzór nad terminowym sporządzaniem sprawozdań spółki, działalnością administracyjną, sprawami kadrowymi i płacowymi; zaś oskarżony /§ 2 lit. b/ ma sprawować nadzór nad prowadzeniem księgowości i czynnościami związanymi z rachunkowością i prawem podatkowym. Podział kompetencji pomiędzy oskarżonymi wynikający z w/w umowy uznać należy za nieprzystający do ich faktycznej działalności i obowiązków, gdyż M. K. zajmowała się także księgowością i rozliczeniami podatkowymi spółki, a nie jedynie czynnościami organizacyjno-technicznymi i administracyjnymi. Podobnie nie odciążają M. K. oświadczenia z 25 i 26.03.2016 r. o potrzebie badania przez biegłego rewidenta sprawozdania finansowego za 2015 r. i umowie zawartej w tym celu z K. W. (1) /k.10221-22/, które dotyczą okresu po kontroli US i miały na celu uchronienie oskarżonej przed odpowiedzialnością. Nie jest tak, że oskarżona nie miała żadnego pojęcia o kontrahentach spółki i prawdziwości faktur, skoro co do usług transportowych pojazdami ciężarowymi był 1 stały kontrahent

w postaci firmy (...), niezależnie od zapisów umowy o podziale kompetencji co do uprawnień A. D. do kontaktu i pozyskiwania klientów. Nadto w sprawie chodzi o fałszywe faktury w wielkiej ilości, a nie znajomość kontrahentów. Nie występują rzeczywiste wątpliwości odnośnie znajomości przez oskarżoną kontrahentów spółki i momentu, kiedy dowiedziała się o nieprawidłowościach w rozliczaniu podatku VAT /nieskuteczne zarzuty z pkt 1.2.1 i 1.3 apelacji obrońcy oskarżonej/.

h/ Dodać można, że współsprawstwo sprowadza się do przypisania każdemu ze współdziałających całości popełnionego wspólnie przez 2 lub więcej osób czynu zabronionego, kiedy ich zachowania dopełniają się lub stanowią istotny element dla wykonania przestępstwa, przy czym sprawcy mają świadomość i wolę wspólnego działania. Przestępcze porozumienie może być zawarte najpóźniej w momencie realizacji danego czynu z uwagi np. na dynamiczny charakter zdarzenia i może mieć nawet charakter konkludentny tj. dorozumiany /porównaj np. Kodeks Karny Część Ogólna Komentarz, Warszawa 2016 Wolters Kluwer, pod red. W. Wróbla i A. Zolla, P. Kardas tezy nr 27-54 do art. 18 kk; Kodeks Karny Komentarz, ABC 2005, A. Marek tezy nr 3-9 do art. 18 kk/. Skarżący nie podważyli skutecznie ustaleń, że oskarżeni działali w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i za pomocą wprowadzenia w błąd.

i/ Także zarzuty obrońcy A. D. (1) dotyczące czynów zarzuconych w pkt IV, V i VI oraz przypisanych

w pkt 10, 13 i 17 nie okazały się skuteczne. Prawidłowo uznano jego wyjaśnienia za linię obrony, gdyż negowaniu odpowiedzialności przeczą inne dowody w postaci zeznań pracowników spółek i wyjaśnień osk. M. K.. Z depozycji tych osób jednoznacznie wypływa, że to oskarżony miał pełną, ciągłą kontrolę m.in. nad „A. H.” sp. z o.o., wydawał polecenia pracownikom i nie mógł nie zauważyć fałszywych faktur w tak ogromnej ilości /około 2 tysiące/, wykorzystywanych we wskazanym okresie do rozliczeń podatkowych w/w spółki. Według samego A. D., zakwestionowane podrobione faktury VAT były „wydrukowane prosto z maszyny” i nie pochodziły z systemu firmy /k.10098v-99 t. 51/ oraz w tym czasie nie współpracowała ona ze spółką (...) /k.10099/ ani spółką (...) /k.10324v akt VIII K 244/22/, a zatem użycie tych faktur do rozliczeń w księgowości nie miało żadnych podstaw faktycznych. Wykluczył w tym udział swojego brata P. M., co pomija dostarczanie przez niego faktur. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje zaś, że nie jest możliwe, aby inne osoby np. księgowe czy M. K. bez wiedzy i udziału A. D. wprowadziły w/w faktury do księgowości i wykorzystały je do wyłudzenia podatku – tym bardziej, że korzyść z tego procederu odnosił właśnie oskarżony a nie inne osoby, zaś M. K. otrzymała za to 850.000 zł. Nie zwalnia oskarżonego od odpowiedzialności kwestia kradzieży samochodu z dokumentacją i komputerem/serwerem spółki, która niewątpliwie była dla niego korzystna. Problem realności czy fikcyjności tej kradzieży nie jest rozstrzygany w tej sprawie i nie rzutuje na przeprowadzoną ocenę dowodów.

Nie ma znaczenia, że spółki oskarżonego prowadziły rzeczywistą działalność gospodarczą, gdyż nie jest to przedmiotem zarzucanych czynów i nie wpływa na poczynione ustalenia. Nadto Sąd Okręgowy jednoznacznie ustalił w oparciu o materiał dowodowy, które faktury VAT stanowiły podstawę deklaracji podatkowych związanych ze zwrotem podatku. A. D. potwierdził zaś przelanie na swoje rachunki w USA kwoty 18.471.253 zł, ale miało to być jego wynagrodzenie z umowy menedżerskiej. Takiemu pochodzeniu tych pieniędzy przeczą przyznane sumy zwrotów podatku z US na kwotę 24.100.000 zł. Nadto w realiach sprawy nie przekonuje, że inne przelewy na jego rachunki to zwroty pożyczek udzielonych spółce. Z opisu czynu przypisanego w pkt 17 sentencji wynika, że środki pieniężne pochodziły z oszustwa /art. 286 § 1 kk/ i oszustwa skarbowego, a więc bez wątplenia koreluje to z wymogiem ich pochodzenia „z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego” w rozumieniu art. 299 § 1 kk. Nie doszło do pominięcia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.

j/ Skarżący nie podważyli analizy zeznań świadków i zebranych dokumentów, którą w tym zakresie logicznie i rzetelnie przeprowadził Sąd Okręgowy.

Z zeznań G. G. (2) wynika, że „A. H.” sp. z o.o. miała głównego kontrahenta E. (...) a poza tym mogły być drobne przypadki, kiedy brali podwykonawcę / k.10116/, czyli wprost dowodzi to użycia sfalszowanych w wielkiej ilości faktur od innych podmiotów w rozliczeniach spółki. Zbieżnie zeznał P. J. (1), według którego

kontrahentem spółki odnośnie samochodów ciężarowych była firma (...) i nie zna innych firm, w szczególności wskazanych w zakwestionowanych fakturach / k.7527v akt VIII K 244/22, 10118v/. Podobnie tylko o firmie (...) jako jedynym kontrahencie wiedzą E. Ś. (1), M. K. (3) i A. L. (1) i koresponduje to z informacjami od przedstawicieli firm – wystawców faktur. Przy tym uprawnienia do systemu księgowego nadawał A. D.. A. L. zauważyła niezgodności co do kosztów w deklaracjach podatkowych VAT. Wobec wyjaśnień oskarżonego wprost dowodzi to nieprawdziwości zakwestionowanych faktur VAT od innych podmiotów, z którymi „A. H.” sp. z o.o. nie prowadziła działalności i skarżący w apelacjach nie wykazali, aby w/w faktury miały rzeczywisty charakter. Nie ma znaczenia kwestia importu pojazdów z zagranicy, gdyż zakwestionowane faktury tego nie dotyczą. Także depozycje P. M. (2) nie wskazują na prawdziwość faktur i faktyczną współpracę z firmą (...). Nie ma znaczenia, że poszczególne zlecenia nie przechodziły przez ręce P. J. i zajmowali się tym dyrektorzy – nie chodzi tu przecież o jakiegokolwiek zlecenia dotyczące zakwestionowanych sfalszowanych faktur VAT.

k/ Korelujące i logiczne relacje G. G., P. J., księgowych K. U. (1), M. K. (3), W. R. (1), E. Ś. (1), A. L. (1) wskazują, że A. D. kontaktował się bezpośrednio z pracownikami, podejmował wszystkie ogólne decyzje i był uprawniony do rachunków bankowych. K. U., M. K., W. R. i E. Ś. podlegały M. K., wykonywały jej polecenia i wprowadzały faktury VAT do systemu spółki, a przywozili je P. J. /faktury zakupu/ i P.

M. /zakwestionowane/. To K. U. wprowadzała zakwestionowane faktury VAT /k.8595 akt VIII K 244/22/. Natomiast M. K. samodzielnie kontaktowała się z A. D. /który przebywał w USA/, kierowała spółką na miejscu w Polsce i pod nieobecność K. U. wprowadzała zakwestionowane faktury VAT do systemu spółki /k.7445v akt VIII K 244/22/. A. L. wysyłała deklaracje podatkowe do US, ale wcześniej były one sprawdzane przez A. D. i M. K. /k.10152v/. Także wedle przekonującej relacji M. K., złożyła ona korekty deklaracji VAT za 2013-2015 r. i deklaracje VAT za 2016 r., ale były one weryfikowane przez A. D. i M. K. /k.8735v-36 akt VIII K 244/22/. Kierownicze i uzupełniające się role oskarżonych wynikają także z zeznań J. O..

l/ Powyższe jednoznacznie wskazuje, że A. D. i M. K. działając wspólnie i w porozumieniu, przy pomocy pracowników spółki wprowadzali podrobione dokumenty do systemu księgowego wystawione przez rzekomych kontrahentów „A. H.” sp. z o.o. (...) sporządzali i przesyłali do III (...) Urzędu Skarbowego w R. deklaracje VAT wykazujące nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym. W rezultacie występowali o zwroty podatku VAT w kwotach 9.200.000 zł, 4.700.000 zł oraz 10.200.000 zł tj. w łącznej kwocie 24.100.000 zł /nieskuteczne zarzuty z pkt 1.1.1-3 obrońcy M. K./.

ł/ Nie są kwestionowane zeznania innych świadków – w tym pracownika III US M. R., zgodnie z którymi w ramach pierwszej kontroli nie wykazano nieprawidłowości, gdyż skupiono się na dokumentach dostarczonych

przez spółkę i ich zgodności z ewidencją. Przy trzeciej kontroli dokonano sprawdzeń transakcji kontrahentów, co wykazało, że zdarzenia gospodarcze dotyczące zakwestionowanych faktur nie miały miejsca.

m/ Nie doszło do obrazy art. 167 w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 kpk a contrario przez oddalenie wniosków obrońcy o dopuszczenie dowodów z przesłuchania S. S., W. P., K. W. (1), jak też dokumentów po ich zażądaniu od K. W.: umów o badanie sprawozdań finansowych „A. H.” sp. z o.o. oraz „A. H. Polska” sp. z o.o. Sąd Okręgowy był uprawniony do podjęcia takich decyzji i wydane na rozprawie 12.04.2023 r. postanowienie prawidłowo uzasadnił. Nie można uznać, aby osoby te posiadały istotne nieznanne wiadomości dla rozstrzygnięcia sprawy – nie chodzi tu o same czynności kontrolne z udziałem oskarżonej, zachowanie oskarżonej i jej reakcję /stan emocjonalny/ wobec kontrolerów, przy czym początkowo kontrola nie wykazała nieprawidłowości. Nadto nie są kwestionowane działania oskarżonej w celu zbadania przez biegłego rewidenta sprawozdań finansowych „A. H.” sp. z o.o., które przecież nie doszły do skutku z uwagi na nieopłacenie badania i w tej sytuacji miały charakter pozorny.

n/ Natomiast nie podważono całości wyjaśnień A. D. co do czynu z pkt 18 sentencji /zatem w tym zakresie naruszono art. 7 i art. 410 kpk/, gdyż wskazał on na zablokowanie kont spółki (...). H.” sp. z o.o. przez Urząd Skarbowy, brak możliwości wypłaty wynagrodzeń i delegacji dla pracowników oraz opłat leasingowych, opłat za paliwo i innych kosztów /k.10098v/,

co w tym zakresie koreluje z wyjaśnieniami M. K. /k.10099v/ i zeznaniami M. K. /k.101117v/. Przy tym P. J. (1) już 29.04.2016 r. dowiedział się od A. D. o upadłości spółki /k.7527v akt VIII K 244/22/. Nadto A. D. podał, że umowami co do wynajmu autokarów zajmował się i samodzielnie podejmował decyzje w tym zakresie P. B. (1) jako dyrektor transportu. Zaprzeczył, aby w ogóle miał wiedzę o tej zaliczce /k. 10534 akt VIII K 244/22, 10099/.

o/ P. B. (1) /pracujący w „A. H.” sp. z o.o. do maja 2016 r./ podał, że A. D. zatwierdził umowy i kwoty dotyczące wynajmu autokarów /k.10236/, zaś brak realizacji usługi zamówionej na okres 30.05-3.06.2016 r. wynikał z tego, że autokary były już zablokowane z uwagi na nieopłacenie V. i kart paliwowych, co wynikało z zajęcia kont przez US lub ZUS /k.10543v akt VIII K 244/22/. Zeznania A. C. wskazują, że w imieniu firmy (...).05.2016 r. przelał na rzecz spółki łącznie 3400 zł tytułem zaliczki za wynajem 2 autokarów, spółka nie zwróciła zaliczki i nikt się z niej nie kontaktował aż 24-25.05.2016 r. otrzymał maile od P. B., że spółka upada i nie ma możliwości zapewnienia ustalonego transportu /k.10364, 10385v akt VIII K 244/22, 10258v/. W tej sytuacji żaden dowód nie wskazuje, aby to A. D. samowolnie zdecydował o niewykonaniu usługi czy niezwróceniu pobranej zaliczki, kiedy rachunki spółki zostały zablokowane. Oznacza to, że nie wykazano, aby brak zwrotu zaliczki na rzecz firmy (...) po dniu 11.05.2016 r. nastąpił wyłącznie ze złej woli oskarżonego i aby dokonał on przywłaszczenia kwoty 3400 zł, która jest niewielka w stosunku do wielomilionowych

sum wynikających z faktur VAT. Przy tym w stanie faktycznym Sąd ustalił tylko, że doszło do zaniechania zwrotu zaliczek przez A. D., co nie jest równoznaczne z popełnieniem przestępstwa przywłaszczenia pieniędzy. Nie wskazano na takie zachowania oskarżonego, które dowodziłyby zamiaru przywłaszczenia.

p/ Natomiast zauważyć należy, że legalne wejście w posiadanie rzeczy ruchomej /w tym pieniędzy/ warunkuje możliwość przypisania przywłaszczenia, gdyż jej nielegalny zabór oznacza kradzież. Przywłaszczenie jest przestępstwem kierunkowym i oznacza chęć zatrzymania rzeczy dla siebie i traktowania jako własnego, ale nie jest wystarczające niewywiązanie się przez sprawcę z zobowiązania. Dotyczy także wierzytelności, a zatem roszczenia do otrzymania zwrotu zaliczki. Natomiast istotą przywłaszczenia jest zamiar nie bezprawnego władania czy dysponowania cudzą rzeczą, a nawet bezprawne zatrzymanie, lecz trwałe włączenie przez sprawcę przedmiotu przestępstwa do własnego majątku. Skutek zaś w postaci utraty przez właściciela rzeczy powstaje z chwilą rozporządzenia rzeczą przez sprawcę z wyłączeniem osoby upoważnionej, a więc gdy wola rozporządzenia rzeczą zostaje uzewnętrzniona poprzez zachowanie sprawcy /porównaj np. Kodeks Karny Część Szczególna, Komentarz pod red. J. G., G. Ł. tezy 5-22 do art. 284 kk; wyrok Sądu Najwyższego z 24.04.2007 r. sygn. IV KK 34/07; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 21.02.2022 r. sygn. II AKa 319/21, L./. Ponadto powierzenie rzeczy ruchomej polega na przekazaniu władztwa tej rzeczy

(cudzej) z zastrzeżeniem jej zwrotu, a zatem osoba, która otrzymuje taką rzecz, nie ma prawa nią rozporządzać jak swoją własnością. Nie można mówić, aby przedmiotem sprzeniewierzenia była taka rzecz ruchoma, która została powierzona sprawcy w sytuacji, gdy treść umowy stanowiącej podstawę przekazania rzeczy lub okoliczności sprawy wskazują na przeniesienie własności tej rzeczy na sprawcę /tak wyrok Sądu Najwyższego z 27.07.2021 r. sygn. II KK 261/19/. W tym wypadku uznać należy, że doszło do przeniesienia własności zaliczki na rzecz spółki, w której te pieniądze pozostały, a więc w realiach sprawy nie jest możliwe przypisanie jej przywłaszczenia A. D.. Dodatkowo prokurator nie zaskarżył wyroku na niekorzyść oskarżonego i nie jest możliwe czynienie jakichkolwiek ustaleń na jego niekorzyść co do czynu zarzucanego w pkt VII /zakaz z art. 434 kpk/. Nakazuje to uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego w pkt 18 sentencji – częściowo zasadny zarzut z pkt 1 apelacji obrońcy.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>I/ Obrońcy osk. M. K. (1) pkt 2 błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na ustaleniu, iż oskarżona jako członek zarządu „A. H.” sp. z o.o. działała w zamiarze bezpośrednim popełnienia zarzucanych czynów, będąc osobą decyzyjną i świadomą zdarzeń gospodarczych z udziałem „A. H.” sp. z o.o., podczas gdy z wyjaśnień oskarżonej wynika, że nie miała żadnych podejrzeń, fakt nielegalnej działalności dotarł do niej dopiero</p>	<p># zasadny x częściowo zasadne co do A. D. x niezasadny co do M. K.</p>

po zakończeniu ostatniej kontroli i została wykorzystana przez A. D..

II/ Obrońcy osk. A. D. (1) pkt 3-7 błędów w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść wyroku, polegających na przyjęciu, że:

3/ środki opisane w pkt 17 wyroku miały pochodzenie przestępne w rozumieniu art. 299 § 1 kk;

4/ opisane w pkt 17 wyroku i wskazane w uzasadnieniu w zakresie dotyczącym tego czynu, działania oskarżonego zmierzały do udaremnienia lub utrudnienia, zajęcia lub orzeczenia przypadku, a nie jego realizacji na poziomie egzekucji;

5/ czynności opisane w pkt 17 wyroku mogły znacznie utrudnić stwierdzenie, że środki te pochodzą z dokonanych przestępstw, a transfer do zagranicznych placówek bankowych utrudni ich zajęcie oraz orzeczenie przypadku;

6/ wpłata zaliczki przez pokrzywdzonego nie spowodowała przejścia własności pieniędzy wpłaconych pod tym tytułem prawnym na A. D. (...) sp. z o.o.;

7/ pominięcie przez Sąd rzeczywistego okresu pozbawienia wolności A. D. w części, w jakiej był pozbawiony wolności na terytorium Stanów Zjednoczonych AP w związku z poszukiwaniem go przez władze Polski na podstawie tzw. czerwonej noty I..

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

a/ Powyższe zarzuty skarżących – za wyjątkiem pkt 6 i 7 obrońcy A. D. - nie mogą odnieść zamierzonego skutku jako niezasadne, a w istocie mają charakter wtórny, skoro obrońcy powołują się także na wadliwą ocenę dowodów. Odwołać się tu należy do przeprowadzonej wyżej oceny zarzutów naruszenia prawa procesowego w pkt 1. Powtórzyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał generalnie właściwej analizy zebranych dowodów i na jej podstawie poczynił zasadniczo prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie odnośnie popełnienia przez osk. M. K. (1) i A. D. (1) czynów z pkt 1, 4, 10, 13 i 17 sentencji wyroku.

b/ Przyjęcie, że oskarżona jako członek zarządu „A. H.” sp. z o.o. działała w zamiarze bezpośrednim popełnienia czynów z pkt 1 i 4, będąc osobą decyzyjną i świadomą zdarzeń gospodarczych z udziałem „A. H.” sp. z o.o., znajduje oparcie w przeprowadzonej analizie materiału dowodowego. Sąd I instancji wykazał świadome i celowe działanie oskarżonej. Obrońca odwołuje się zaś do wyjaśnień oskarżonej, które nie zostały uznane za wiarygodne w części negującej jej winę.

c/ Nie są zasadne zarzuty z pkt 3-5 obrońcy A. D.. Niewątpliwie środki opisane w pkt 17 wyroku miały pochodzenie przestępne w rozumieniu art. 299 § 1 kk, co przekonująco wykazał Sąd Okręgowy – pochodziły z oszustwa podatkowego stypizowanego tak w kodeksie karnym, jak i kodeksie karnym skarbowym /porównaj np. postanowienie Sądu Najwyższego z 12.01.2015 r. sygn. III KK 247/14, L./. Nadto opisane w pkt 17 wyroku i wskazane w uzasadnieniu w zakresie dotyczącym tego czynu,

działania oskarżonego, niewątpliwie zmierzały do utrudnienia zajęcia środków pieniężnych oraz orzeczenia ich przepadku, a nie tylko realizacji na poziomie egzekucji. Przekazanie pieniędzy na rachunek bankowy w USA, czyli na obszar innej jurysdykcji niepodlegającej nie tylko prawu polskiemu, ale i regulacjom europejskim, w oczywisty sposób zmierzało do utrudnienia zajęcia środków pieniężnych oraz orzeczenia ich przepadku, a nie wyłącznie utrudnienia ewentualnej /przyszłej i niepewnej/ egzekucji na wniosek polskich organów. Natomiast wbrew zdaniu obrońcy, w pkt 14 wyroku orzeczono o przepadku nie tych środków pieniężnych, a ich równowartości, co potwierdza właśnie niemożność przepadku w/w samych środków. Przy tym czynności opisane w pkt 17 wyroku mogły znacznie utrudnić stwierdzenie – przez polskie i amerykańskie instytucje -, że środki te pochodzą z dokonanych przestępstw, a transfer do zagranicznych placówek bankowych utrudni ich zajęcie oraz orzeczenie przepadku, o czym przekonują zasady logiki i doświadczenie życiowe w powiązaniu z analizą materiału dowodowego i uzasadnieniem Sądu I instancji. Wskazana suma bez problemu mogła przecież podlegać dalszym różnorodnym operacjom – np. wypłacie, przekazaniu na inne rachunki itd.

d/ Natomiast rację ma obrońca A. D. /zarzut pkt 6/, że wpłata zaliczki w imieniu E. C. spowodowała przejście własności pieniędzy wpłaconych pod tym tytułem prawnym na A. D. (...) sp. z o.o., co wskazano już wyżej.

e/ Brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu z pkt 7 odnośnie pominięcia przez Sąd rzeczywistego okresu pozbawienia wolności A. D. w części, w jakiej był pozbawiony wolności na terytorium Stanów Zjednoczonych AP w związku z poszukiwaniem go przez władze Polski na podstawie tzw. czerwonej noty I. – taka sytuacja nie została wykazana przez obrońcę i oskarżonego oraz wymaga przedstawienia dodatkowych dowodów, których brak, skoro oskarżonego deportowano z USA, a nie przekazano w trybie procedury ekstradycyjnej. Kwestia ta może zostać rozważona przez Sąd Okręgowy w trybie art. 420 kpk po ustaleniu przez obrońcę, czy oskarżony był aresztowany w USA, w jakim okresie i związku z niniejszą sprawą /porównaj art. 447 § 6 kpk/.

Lp.	Zarzut	
3/	<p>I/ Obrońcy osk. M. K. (1) pkt 3 obraży prawa materialnego tj. art. 8 § 2 k.k.s. przez nieobjęcie węzłem łącznego środka karnego zakazów zajmowania określonych stanowisk, orzeczonych w pkt 3 i 6 wyroku.</p> <p>II/ Obrońcy osk. A. D. (1) pkt 2 obraży art. 299 § 1 kk przez skazanie oskarżonego za czyn z pkt VI aktu oskarżenia w zakresie utrudnienia zajęcia oraz przepadku w sytuacji, w której w opisie czynu Sąd nie ustalił, aby utrudnienie zajęcia oraz przepadku było znaczne.</p>	<p>x zasadny co do M. K.</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny co do A. D.</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

a/ Powyższy zarzut obrońcy osk. M. K. (1) jest w pełni zasadny i nakazywał zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie stosownie do treści art. 8 § 2 k.k.s. łącznego środka karnego zakazów zajmowania określonych stanowisk, orzeczonych w pkt 3 i 6 sentencji wyroku.

b/ Nie doszło do obrazu art. 299 § 1 kk przez skazanie oskarżonego A. D. za czyn z pkt VI aktu oskarżenia i pkt 17 wyroku w zakresie dotyczącym utrudnienia zajęcia oraz przepadku, mimo że w opisie czynu Sąd nie ustalił, aby utrudnienie zajęcia oraz przepadku było znaczne. Opis tego czynu zawiera sformułowanie, że działania oskarżonego znacznie utrudniały stwierdzenie, iż określone środki pieniężne pochodzą z dokonanych przestępstw, co jest całkowicie wystarczające do wyczerpania tego znamienia przestępstwa. Natomiast dodatkowe wskazanie co do utrudnienia zajęcia oraz przepadku nie jest błędne w realiach sprawy i obrazuje cel działania sprawcy w ramach przestępstwa tzw. „prania brudnych pieniędzy”. Przy czym Sąd Okręgowy słusznie powołał uchwałę Sądu Najwyższego z 24.06.2015 r. sygn. I KZP 5/15 /np. L./, zgodnie z którą zwrot „które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku” odnoszący się do przedmiotu przestępstwa, dookreśla tylko „inne czynności”, a zatem nie ma znaczenia dla czynności wykonawczych jak przyjęcie, przekazanie lub wywóz za granicę i inne – zamieszczone w opisie przedmiotowego przestępstwa.

Lp.	Zarzut	
4/	<p>Prokuratora pkt 1-2:</p> <p>I/ obrazy przepisów postępowania karnego tj. art. 7, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 kpk mającej wpływ na treść wyroku przez dokonanie w zakresie czynu zarzuconego w pkt III oceny materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobody, a także z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co mimo bezspornego uznania kwoty 850.000 zł, jaką M. K. (1) przyjęła na swój rachunek bankowy po dokonaniu przelewu środków stanowiących część kwoty niezasadnie zwróconego podatku VAT na konto A. D. (...) sp. z o.o. za wynagrodzenia za udział w popełnieniu przestępstwa oszustwa, doprowadziło do przedstawienia błędnego poglądu o braku możliwości dokonywania operacji finansowych za pośrednictwem rachunków bankowych należących do tego podmiotu gospodarczego i tym samym uznanie, że M. K. (1) nie miała zamiaru uczestniczyć w występku prania brudnych pieniędzy z pominięciem zachowania oskarżonej, które polegało na nabyciu za otrzymaną kwotę lokalu mieszkalnego, a następnie przekazanie połowy udziałów, którymi dysponowała w tej nieruchomości, na rzecz męża, co doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia oskarżonej od popełnienia czynu z art. 299 § 1 kk w zw. z § 5 i 6 kk;</p> <p>II/ błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść wyroku, poprzez wyrażenie poglądu, iż w oparciu o zgromadzone dowody nie można przypisać oskarżonej</p>	<p>x zasadne</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>sprawstwa występku z art. 299 § 1 kk w zw. z § 5 i § 6 kk z uwagi na brak możliwości dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunkach bankowych A. D. (...) sp. z o.o., a tym samym braku znamion udziału w przestępstwie prania brudnych pieniędzy, mimo iż kwota 850.000 zł została przyjęta na należące do M. K. (1) konto bankowe, a następnie posłużyła do zakupu nieruchomości mieszkaniowej, która na skutek zniesienia małżeńskiej wspólności majątkowej stała się wyłączną własnością męża oskarżonej, a zatem prawidłowa ocena elementów stanu faktycznego powinna doprowadzić do stwierdzenia, że M. K. wyczerpała dyspozycję art. 299 § 1 kk w zw. z § 5 i 6 kk.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Zarzuty prokuratora w istocie dotyczą tych samych okoliczności, a więc należy rozpoznać je łącznie. Prokurator ma rację, że odnośnie uniewinnienia M. K. (1) od czynu z pkt III /pkt 9 sentencji wyroku/ doszło do częściowo wadliwej oceny materiału dowodowego z naruszeniem art. 7 kpk i art. 410 kpk i w konsekwencji błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżona nie miała zamiaru uczestniczyć w występku tzw. „prania brudnych pieniędzy”. Nadto błędne rozumowanie Sądu związane jest z obrazą art. 424 § 1 pkt 1 kpk.</p> <p>b/ Zauważyć należy, że Sąd I instancji oparł się na błędnym założeniu, iż oskarżona M. K. (1) nie była świadomym uczestnikiem procedury „prania brudnych pieniędzy” przez A. D. (1). Natomiast ustalono przecież,</p>		

że była ona beneficjentką jednego przelewu wykonanego przez A. D. na kwotę 850.000 zł, a środki te posłużyły oskarżonej na nabycie lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W. i stanowiły jej „wynagrodzenie”, czyli zysk, za udział w oszustwie /i oszustwie skarbowym/ dokonywanym na szkodę Skarbu Państwa. Sąd Okręgowy pominął utrwalone stanowisko judykatury - wskazaną przez siebie uchwałę Sądu Najwyższego z 18.12.2013 r. sygn. I KZP 19/13, zgodnie z którą przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa z art. 299 § 1 kk są wymienione w tym przepisie m.in. środki płatnicze, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości, pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z popełnienia czynu zabronionego, natomiast sprawcą przestępstwa z art. 299 § 1 kk może być również sprawca czynu zabronionego, z którego popełnieniem związana jest korzyść stanowiąca przedmiot czynności wykonawczej. Zatem skazanie M. K. (1) za czyny z pkt 1 i 4 sentencji wyroku / tzw. bazowy czyn zabroniony/ stanowiące oszustwo podatkowe na szkodę Skarbu Państwa, oznacza, że może być ona samodzielnym sprawcą przestępstwa „prania brudnych pieniędzy”, a nie jedynie uczestnikiem takiego przestępstwa popełnianego przez A. D.. Nie chodzi tu o to, czy oskarżona miała dostęp do rachunków (...) spółek A. D. i świadomość operacji podejmowanych na nich przez wyłącznego dysponenta środków tj. A. D.. Istotne jest, że oskarżona samodzielnie dokonała określone czynności po otrzymaniu 14.04.2015 r. /formalnie jako pożyczki/ kwoty 850.000 zł pochodzącej z przypisanego jej oszustwa. Prokurator słusznie zarzucił w

apelacji, że M. K. w dniu 22.04.2015 r. za w/w sumę nabyła lokal, który następnie na skutek zniesienia 31.07.2015 r. małżeńskiej wspólności majątkowej i podziału majątku stał się wyłączną własnością męża oskarżonej - przekazała ona połowę udziałów, którymi dysponowała w tej nieruchomości, na rzecz męża. Takie własne działanie oskarżonej stanowi o wyczerpaniu dyspozycji przestępstwa z art. 299 § 1 kk przy ustaleniu, że w ten sposób znacznie utrudniła stwierdzenie, iż kwota ta pochodzi z przestępstwa, a nadto znacznie utrudniła jej zajęcie oraz orzeczenie przepadku.

c/ Nie są wiarygodne wyjaśnienia M. K., że przyjęła ze spółki (...). (...) sp. z o.o. 850.000 zł jako dodatkowe wynagrodzenie za prowadzenie spraw leasingowych i wynegocjowanie umów /k.8564v akt VIII K 244/22/, gdyż przeczą temu realia sprawy, treść przelewu dotyczącego pożyczki i pochodzenie pieniędzy z Urzędu Skarbowego w R. ze zwrotu VAT. Nadto jeśli suma ta stanowiła wynagrodzenie, to nie mogła równocześnie stanowić pożyczki dla oskarżonej, którą musiałaby zwrócić spółce. Dokonanie rozdzielenia majątkowej z mężem umową z 31.07.2015 r. i pozostawienie mu zakupionego za w/w kwotę mieszkania również przekonuje, że oskarżona w ten sposób chciała zabezpieczyć swój zysk z przestępstwa, skoro po podziale na jej rzecz miało pozostać tylko 8000 zł na rachunku. Przeprowadzenie zabiegu kardiologicznego w żadnej mierze nie usprawiedliwia powyższego działania oskarżonej.

Wniosek		
<p>I/ obrońca osk. osk. M. K. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1/ uniewinnienie oskarżonej od czynów zarzucanych jej w pkt I i II aktu oskarżenia i zasądzenie na jej rzecz kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru;</p> <p>2/ uzupełnienie postępowania dowodowego przez przeprowadzenie dowodów z pkt 3-4 wniosku dowodowego z 27.02.23 r.;</p> <p>3/ uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonej z pkt 1 i 4 wyroku odpowiednio o przepisy art. 18 § 3 kk oraz art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks i zmianę opisu czynów polegającą na przyjęciu, że swoim działaniem oskarżona ułatwiła A. D. (1) popełnienie czynów z pkt 10 i 13 części dyspozytywnej;</p> <p>4/ w konsekwencji na podstawie odpowiednio art. 19 § 2 kk oraz art. 19 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks nadzwyczajne złagodzenie orzeczonych kar;</p> <p>5/ nieobciążanie oskarżonej kosztami postępowania odwoławczego.</p> <p>II/ obrońca osk. A. D. (1) wniósł o:</p> <p>1/ uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 10-12 i umorzenie postępowania w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt IV aktu oskarżenia;</p> <p>2/ uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w pkt V-VII aktu oskarżenia.</p>	<p>x zasadny prokuratora</p> <p>x częściowo zasadne co do A. D.</p> <p>x niezasadne co do M. K.</p>	

<p>III/ Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w kwestionowanym zakresie i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie sprawy M. K. co do czynu III /pkt 9 wyroku/.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>a/ W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej w pkt 1-3 nie zasługują na uwzględnienie wnioski obrońcy M. K. (1) o uniewinnienie oskarżonej i zmianę zaskarżonego wyroku. Nadto nie jest zasadne uzupełnienie postępowania dowodowego we wskazanym zakresie, o czym rozstrzygnął Sąd Apelacyjny na rozprawie 13.03.2024 r. Podobnie nie okazały się zasadne wnioski obrońcy A. D. (1), za wyjątkiem uniewinnienia od czynu z pkt VII i 18. Natomiast analiza zarzutów apelacji prokuratora wykazała celowość uchylenia zaskarżonego wyroku odnośnie czynu zarzuczonego w pkt III /pkt 9 wyroku/ i przekazania sprawy w tej części do ponownego rozpoznania.</p> <p>b/ Dodać można, że Sąd Okręgowy uzasadnił przyjęcie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym w pkt 1, 4, 10 i 13 sentencji wyroku oraz w pkt 17 co do art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, a skarżący nie wykazali potrzeby zmian w tym zakresie. Ustalonego zachowania M. K. nie należy uznać za jedynie pomocnictwo do przestępstw A. D. z uwagi na pełne współdziałanie oskarżonych.</p>		

c/ W konsekwencji apelacje obrońców nie dostarczyły podstaw do złagodzenia kar orzeczonych oskarżonym. Zauważyć trzeba, że stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.

d/ Wymierzone M. K. kary: za czyny z pkt 1 i 4 – po 3 lata pozbawienia wolności i po 400 stawek dziennych grzywny po 100 zł, jak też orzeczone A. D. kary: za czyn z pkt 10 - 7 lat pozbawienia wolności i 800 stawek grzywny po 200 zł, za czyn z pkt 13 - 7 lat pozbawienia wolności i 400 stawek grzywny po 200 zł nie są zbyt surowe. Uwzględniają one dostatecznie czasokres działalności przestępczej, sposób działania i role oskarżonych /dominującą A. D./, wielkość należności narażonych na uszczuplenie i wyłudzonych

kwot podatku od towarów i usług, duży stopień społecznej szkodliwości czynów i stopień winy sprawców /większy u A. D./, w tym działanie z chęci zysku. Na korzyść oskarżonej policzono jej niekaralność i ustabilizowany tryb życia. Natomiast co do oskarżonego skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia z 12.10.2020 r. sygn. V K 262/19 zapadło po popełnieniu przedmiotowych przestępstw, ale poza wcześniejszą niekaralnością brak jest pozytywnych danych. Wysokość kar grzywny odpowiada możliwościom finansowym oskarżonych.

e/ Reasumując, wymierzone kary oskarżonym nie są nadmiernie łagodne ani surowe i ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk oraz art. 12 i 13 kks. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że takie kary bezwzględnego pozbawienia wolności oraz kary grzywny są właściwe i celowe, a w konsekwencji sprawiedliwe.

f/ Ponadto słusznie orzeczono o zakazach zajmowania określonych stanowisk przez oskarżonych oraz o ściągnięciu równowartości osiągniętych korzyści majątkowych.

g/ Konieczność dokonania zmian zostanie omówiona niżej.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

a/ Zmiana stanu prawnego od dnia 1.03.2017 r. co do czynów

	<p>przypisanych w punktach 4 i 13 sentencji.</p> <p>b/ Konieczność uwzględnienia braku osiągnięcia znacznej korzyści majątkowej co do czynu przypisanego w pkt 17 sentencji.</p>	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>a/ Wskazać należy, że po zmianach od dnia 1.03.2017 r. wprowadzono art. 270a § 1 i 2 k.k., przy czym art. 270a § 2 k.k. dotyczy m.in. używania sfałszowanych faktur zawierających kwotę należności o łącznej wartości większej niż 5-krotność kwoty określającej mienie wielkiej wartości, co stanowi zbrodnię zagrożoną karą od 3 lat pozbawienia wolności.</p> <p>b/ Nie wykazano osiągnięcia przez A. D. znacznej korzyści majątkowej w myśl art. 299 § 6 k.k.</p>		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
W pkt IV utrzymano w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części wobec oskarżonej M. K. (1) i wobec oskarżonego A. D. (1) – tzn. w części nieuchylonej i niezmienionej.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		

<p>Powody wskazano w części 3 – tj. nieuwzględnienie w tym zakresie apelacji obrońców.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>I/ W pkt II zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej M. K. (1) w ten sposób, że :</p> <p>a/ w punkcie 4 sentencji na mocy art. 4 § 1 k.k. przyjęto kwalifikację prawną przestępstwa i podstawę prawną skazania z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r. oraz przyjęto za podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1-3 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r.;</p> <p>b/ uchylono rozstrzygnięcie z punktu 5 sentencji o przypadku równowartości korzyści majątkowej;</p> <p>c/ w punkcie 7 sentencji uchylono rozstrzygnięcia dotyczące środka karnego ściągnięcia i przypadku równowartości korzyści majątkowej;</p> <p>d/ na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 8 § 2 k.k.s., art. 20 § 2 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31.12.2016 r. połączono zakazy wymierzone oskarżonej M. K. (1) w punktach 3 i 6 sentencji i orzeczono wobec oskarżonej łączny zakaz zajmowania</p>		

stanowisk członka zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej albo likwidatora w spółkach prawa handlowego na okres 4 lat.

II/ W pkt III zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. D. (1) w ten sposób, że :

a/ uchylono rozstrzygnięcie z punktu 20 sentencji o wymierzeniu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny;

b/ w punkcie 13 sentencji na mocy art. 4 § 1 k.k. przyjęto kwalifikację prawną przestępstwa i podstawę prawną skazania z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r. oraz przyjęto za podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1-3 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r.;

c/ uchylono rozstrzygnięcie o przypadku równowartości korzyści majątkowej z punktu 14 sentencji;

d/ w punkcie 16 sentencji uchylono rozstrzygnięcia dotyczące środka karnego ściągnięcia i przypadku równowartości korzyści majątkowej;

e/ w punkcie 17 sentencji wyeliminowano z opisu przypisanego czynu sformułowanie „osiągając przy tym znaczną korzyść majątkową”, wyeliminowano z kwalifikacji prawnej art. 299 § 6 k.k., przyjęto za podstawę prawną wymiaru kary art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. i obniżono wymierzoną karę

pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy;

f/ uniewinniono oskarżonego A. D. (1) od popełnienia czynu przypisanego w punkcie 18 sentencji;

g/ uchylono rozstrzygnięcie z punktu 19 sentencji o zobowiązaniu do naprawienia szkody;

h/ na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 20 § 2 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31.12.2016 r. połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu A. D. (1) w punkcie 10 zaskarżonego wyroku i w punkcie III.e niniejszego wyroku oraz wymierzono mu karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

i/ na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 8 § 2 k.k.s., art. 20 § 2 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31.12.2016 r. połączono zakazy wymierzone oskarżonemu A. D. (1) w punktach 12 i 15 sentencji i orzeczono wobec oskarżonego łączny zakaz zajmowania stanowisk członka zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej albo likwidatora w spółkach prawa handlowego na okres 7 lat.

Zwięźle o powodach zmiany

I/ Wobec M. K. (1):

a/ Przyjęcie w punkcie 4 sentencji kwalifikacji prawnej przestępstwa i podstawy prawnej skazania w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r. oraz przyjęcie za podstawę prawną wymierzonych

kar pozbawienia wolności i grzywny przepisów w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r. – wynika z konieczności zastosowania korzystniejszego dla oskarżonej stanu prawnego, gdyż od dnia 1.03.2017 r. wprowadzono art. 270a § 1 i 2 k.k., przy czym art. 270a § 2 k.k. dotyczy m.in. używania sfalszowanych faktur zawierających kwotę należności o łącznej wartości większej niż 5-krotność kwoty określającej mienie wielkiej wartości, co stanowi zbrodnię zagrożoną karą od 3 lat pozbawienia wolności, a art. 294 § 1 k.k. przewiduje niższą karę;

b/ Uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 5 sentencji o przypadku równowartości korzyści majątkowej – wypływa z potrzeby pozostawienia 1 środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości korzyści majątkowej, gdyż środek z pkt 2 dotyczy tej samej kwoty, a nie podlegają one łączeniu /art. 8 § 2 k.k.s./;

c/ W punkcie 7 sentencji uchylenie rozstrzygnięcia dotyczącego środka karnego ściągnięcia i przypadku równowartości korzyści majątkowej – wynika z treści art. 8 § 2 k.k.s., który nakazuje odrębne wykonanie takich środków;

d/ Połączenie zakazów wymierzonych M. K. w punktach 3 i 6 sentencji i orzeczenie wobec oskarżonej łącznego zakazu zajmowania stanowisk członka zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej albo likwidatora w spółkach prawa handlowego na okres 4 lat – wypływa z treści art. 8 § 2 k.k.s., który nakazuje łączenie takich zakazów, przy czym zastosowanie zasady asperacji jest najbardziej celowe.

II/ Wobec A. D. (1):

a/ Uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 20 sentencji o wymierzeniu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny – wynika z dokonanych zmian, konieczności wymierzenia nowej kary łącznej pozbawienia wolności i błędnego orzeczenia kary łącznej grzywny;

b/ Przyjęcie w punkcie 13 sentencji kwalifikacji prawnej przestępstwa i podstawy prawnej skazania w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r. oraz przyjęcie za podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny przepisów w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 28.02.2017 r. – wynika z konieczności zastosowania korzystniejszego dla oskarżonego stanu prawnego, gdyż od dnia 1.03.2017 r. wprowadzono art. 270a § 1 i 2 k.k., przy czym art. 270a § 2 k.k. dotyczy m.in. używania sfałszowanych faktur zawierających kwotę należności o łącznej wartości większej niż 5-krotność kwoty określającej mienie wielkiej wartości, co stanowi zbrodnię zagrożoną karą od 3 lat pozbawienia wolności, a art. 294 § 1 k.k. przewiduje niższą karę;

c/ Uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 14 sentencji o przypadku równowartości korzyści majątkowej – wypływa z potrzeby pozostawienia 1 środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości korzyści majątkowej, gdyż środek z pkt 11 dotyczy tej samej kwoty, a nie podlegają one łączeniu /art. 8 § 2 k.k.s./;

d/ W punkcie 16 sentencji uchylenie rozstrzygnięcia dotyczącego środka karnego ściągnięcia i przypadku równowartości korzyści majątkowej

– wynika z treści art. 8 § 2 k.k.s., który nakazuje odrębne wykonanie takich środków;

e/ W punkcie 17 sentencji wyeliminowanie z opisu przypisanego czynu sformułowania „osiągając przy tym znaczną korzyść majątkową”, wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 299 § 6 k.k., przyjęcie za podstawę prawną wymiaru kary art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. i obniżenie wymierzonej kary pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy – wypływa z nieustalenia przez Sąd Okręgowy, aby A. D. osiągnął jakąkolwiek korzyść majątkową z tego czynu, przy czym taką korzyścią nie jest suma wytransferowanych środków, która pochodziła /tj. stanowiła korzyść/ z innego przestępstwa; w konsekwencji należało obniżyć karę z uwzględnieniem stopnia społecznej szkodliwości czynu i rozmiaru winy sprawcy, a nadto uwzględniając cele prewencji indywidualnej wobec oskarżonego i prewencji generalnej względem społeczeństwa; zdaniem Sądu Apelacyjnego taka kara pozbawienia wolności nie musi być bardziej surowa i jest adekwatna w realiach tej sprawy;

f/ Uniewinnienie oskarżonego A. D. od popełnienia czynu przypisanego w punkcie 18 sentencji – wynika z rozważań w części 3;

g/ Uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 19 sentencji o zobowiązaniu do naprawienia szkody – wynika z w/w uniewinnienia;

h/ Połączenie kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu A. D. w punkcie 10 zaskarżonego wyroku

i w punkcie III.e niniejszego wyroku oraz wymierzenie mu kary łącznej 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności – wypływa z zastosowania, jak w wyroku Sądu Okręgowego, zasady asperacji kar i uwzględnienia związku podmiotowo-przedmiotowego oraz czasowego czynów;

i/ Połączenie zakazów wymierzonych A. D. w punktach 12 i 15 sentencji i orzeczenie wobec oskarżonego łącznego zakazu zajmowania stanowisk członka zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej albo likwidatora w spółkach prawa handlowego na okres 7 lat – wypływa z treści art. 8 § 2 k.k.s., który nakazuje łączenie takich zakazów, przy czym zastosowanie zasady asperacji jest najbardziej celowe.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	W pkt I uchylono zaskarżony wyrok wobec M. K. (1) odnośnie rozstrzygnięcia z punktu 9 sentencji o uniewinnieniu oskarżonej od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie III i w tej części przekazano sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.	x art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Powyższe wynika z zasadności apelacji prokuratora i niemożności skazania oskarżonej przez Sąd Apelacyjny /zakaz z art. 454 § 1 kpk/.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powinien przeprowadzić przewód sądowy szeroko korzystając z możliwości przewidzianej w art. 442 § 2 kpk, po czym zobowiązany jest dokonać pełnej i rzetelnej oceny całości materiału dowodowego co do czynu z pkt III - mając na względzie powyższą analizę dotyczącą zarzutów apelacyjnych prokuratora. W rezultacie Sąd winien rozważyć i przyjąć popełnienie czynu z art. 299 kk,		

o ile nie zostaną stwierdzone inne nieznane okoliczności.	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.j	Na podstawie na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31.12.2016 r. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu A. D. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27.01.2022 r. godz. 14:00 do dnia 29.06.2022 r. godz. 14:00 i od dnia 4.07.2022 r. godz. 14:00 do dnia 26.03.2024 r.
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V.	Zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od osk. M. K. (1) kwotę 8.400 złotych i przypadające na nią wydatki za postępowanie odwoławcze, a od osk. A. D. (1) kwotę 32.600 złotych tytułem opłat oraz przypadające na niego wydatki za postępowanie w sprawie w części skazującej – na mocy art. 633 kpk, art. 634 kpk, art. 627 kpk z uwagi na brak podstaw do zwolnienia od ponoszenia tych należności; zaś kosztami procesu w części uniewinniającej obciążono Skarb Państwa – w oparciu o art. 632 pkt 2 kpk.

	PODPIS		
	Przemysław Filipkowski Sławomir Machnio Dariusz Drajewicz		

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1-8 i 22 sentencji wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
x w części	x	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	x
		Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. A. D. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 10-21 i 23 sentencji wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
x	uchylenie	x	Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt 9 sentencji wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść x na niekorzyść	# w całości		
x w części	x	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
x	uchylenie	#	Zmiana